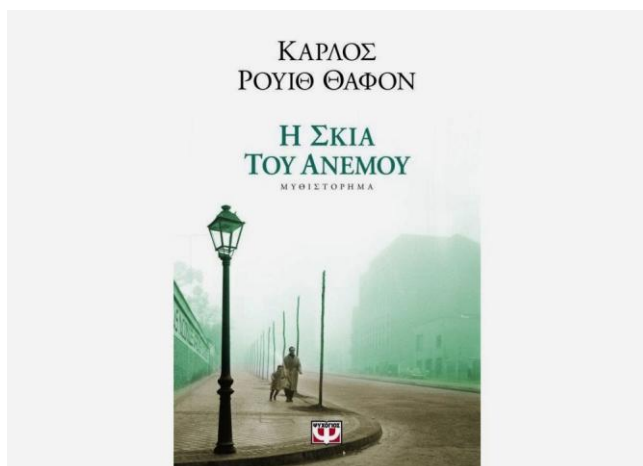

Η σκιά του ανέμου, Κάρλος Ρουιθ Θαφόν

Είναι κάποιες φορές που η πρώτη σελίδα ενός βιβλίου σε αιχμαλωτίζει, το ύφος και η ροή του λόγου γίνονται ένα με την αναπνοή σου και οι σελίδες πετούν γοργά, η μια πίσω από την άλλη, συντροφιά με τις προσδοκίες που η αρχή σου γέννησε και που ολοένα επαληθεύονται και ανανεώνονται, καθώς η πλοκή ξετυλίγεται όμορφα και η ιστορία κυλά αβίαστα.

"Θυμάμαι ακόμη εκείνο το ξημέρωμα που ο πατέρας μου με πήγε για πρώτη φορά να επισκεφτώ το Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων. Κυλούσαν οι πρώτες μέρες του καλοκαιριού του 1945 κι εμείς περπατούσαμε στους δρόμους μιας Βαρκελώνης παγιδευμένης κάτω από έναν σταχτή ουρανό κι έναν ήλιο τυλιγμένο στους ατμούς, που έλιωνε και χυνόταν στη Ράμπλα ντε Σάντα Μόνικα κόμπο τον κόμπο, σαν γιρλάντα από λιωμένο χαλκό.

"Αυτό που θα δεις σήμερα Ντανιέλ, δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν" με προειδοποίησε ο πατέρας μου. "Ούτε στο φίλο σου τον Τομάς. Σε κανέναν" "Ούτε και στη μαμά;" ρώτησα εγώ δειλά.

Ο πατέρας μου αναστέναξε, καταφεύγοντας σ'εκείνο το θλιμμένο χαμόγελο που τον ακολουθούσε σαν σκιά σ'όλη του τη ζωή.

"Στη μαμά φυσικά και μπορείς" μου απάντησε σκύβοντας το κεφάλι. "Δεν έχουμε μυστικά από κείνη. Σ'εκείνη μπορείς να λες τα πάντα"

Λίγο μετά τον εμφύλιο πόλεμο, είχε ξεσπάσει μια επιδημία χολέρας, η οποία πήρε και τη μητέρα μου. Τη θάψαμε στο Μοντζουίκ τη μέρα που έκλεινα τα τέσσερά μου χρόνια"

Αν και το πιο καταθλιπτικό μέρος του βιβλίου περιορίζεται στις δύο πρώτες σελίδες (με μια ακόμη λυπητερή ιστορία να αποκαλύπτεται στο δεύτερο μισό του έργου) όλη η υπόθεση διαπνέεται από μυστήριο και μια μελαγχολία όχι νοσηρή αλλά μάλλον γλυκιά, σαν να περπατάς στους πλακοστρωμένους δρόμους της

Βαρκελώνης την ώρα που ο ήλιος δύει.

Είναι ο παλμός του κειμένου του Θαφόν, μια αδιόρατα ποιητική γραφή, γλαφυρή αλλά όχι ψυχρή, που ενοποιεί όλες τις σκηνές, τις αγωνιώδεις, τις καθημερινές, τις περιπαικτικές, ακόμη και τις σκληρές σε ένα πορτραίτο γοητευτικό. Μια παλιομοδίτικη ευγένεια στο λόγο των ηρώων κάνει πιο ζωντανή την ατμόσφαιρα της δεκαετίας του '50 που, παρά τη νοσταλγική διάθεση που συνήθως τη συνοδεύει, κάθε άλλο παρά αθώα αποδεικνύεται τελικά.